

Mijn naam is Marianne Caas-Barnich en ik ben geboren op 25 juni 1956. Ik heb de eerste 3 jaar van mijn leven in Lultzhausen gewoond. Daarna ben ik met mijn ouders naar Neunhausen verhuisd.

Mijn vader heette Michel Barnich. Hij was boer. Door het stuwmeer verloor hij zijn baan en is toen in de wegenbouw bij de overheid gaan werken. Mijn moeder was huisvrouw.

Toen u 3 jaar oud was, moest u met uw ouders en grootmoeder uit uw huis in Lultzhausen verhuizen. Kunt u uitleggen waarom?

Dat weet ik alleen uit de verhalen van mijn ouders. In die tijd werd het stuwmeer gebouwd en het water steeg. Zij woonden in het laatste huis dat door het water overstroomd werd. Dat was in september 1959. Toen het water steeds steeg moesten ze alles uit het huis halen en verhuizen.

Kunt u uw huis in Lultzhausen kort beschrijven? Waar stond het precies? Hoe zag het eruit?

Het was een oude boerderij met een stal en schuur. Het stond onder Lultzhausen aan het pad dat het dal inloopt.

Hoe was het voor uw ouders en grootmoeder toen ze hun huis moesten verlaten vanwege het stuwmeerproject? U kunt het zichzelf niet herinneren.

Ik weet het niet precies, er werd nooit veel over gesproken. Ik weet alleen dat mijn oma het huis niet wilde verlaten. Mijn ouders hadden nog steeds het ouderlijk huis van mijn vader in Neunhausen. Ze bouwden daar een nieuw huis, waar ze vervolgens introkken. Meer kan ik daar niet over zeggen. Waarschijnlijk was het voor mijn ouders niet zo erg als voor mijn oma.

Toen de dag van de verhuizing naderde, hoe was het hele gebeuren georganiseerd?

Mijn vader haalde wat spullen uit elkaar en laadde ze op een aanhangwagen. Met de tractor werd alles naar Neunhausen gebracht. Mijn oma wilde het huis niet uit. Ik weet uit verhalen dat ik haar bij de hand moest nemen en met haar op de aanhanger moest klimmen, waar een stoel voor haar stond. Toen we weggereden zijn, heeft ze niet één keer achterom gekeken.

U zei dat uw vader een aantal dingen eruit had gesloopt. Nam u ook bouwmaterialen mee naar Neunhausen? Wat heeft hij precies eruit gesloopt?

Ze hebben het dak eraf gesloopt en hij heeft het hout in kleine stukken gezaagd. De stenen muren zijn door een aannemer afgebroken.

Heeft u nog spullen uit het huis in Lultzhausen die u meenam naar Neunhausen?

Misschien hebben we nog een paar dingen, maar dat weet ik niet zeker. We hebben alleen spijt van één ding. Mijn grootvader was wever in Lultzhausen. Hij had een groot weefgetouw, dat ook gedemonteerd en in stukken gezaagd werd. Het is jammer dat we het niet konden meenemen.

Kregen uw ouders en grootmoeder hulp of compensatie omdat ze hun huis moesten verlaten?

Dat weet ik niet. Maar ik denk dat de mensen die daar woonden op de een of andere manier schadeloos gesteld werden. Ik weet alleen dat mijn vader niet langer een bestaan als boer had omdat zijn land helemaal onder water stond. In ruil daarvoor kreeg hij echter een baan aangeboden in de wegenbouw bij de overheid.

Kunt u zich herinneren hoe het was toen u in Neunhausen aankwam? Of hebben uw ouders u erover verteld?

Ik weet alleen dat mijn oma daar waarschijnlijk nooit buiten de deur is geweest. Ze kon gewoon niet begrijpen en accepteren dat ze haar huis in Lultzhausen moest verlaten. We leefden gewoon verder in Neunhausen.

En uw ouders? Werd Neunhausen hun thuis?

Ik denk het wel. Mijn vader kwam uit Neunhausen. Mijn moeder kwam uit Lultzhausen. Ik denk niet dat dat een probleem was. Je kon er niets aan veranderen.

Het stuwmeer werd in 1991 geleegd. Herinnert u zich dat? Heeft u het bekeken?

Ja, we zijn gaan kijken. Het was indrukwekkend om te zien hoe het eruit zag. Bij de aanleg was ik pas 3 jaar oud en had er geen herinneringen aan. Er waren vroeger bruggen om van Lultzhausen naar Kaundorf te gaan, die er nu niet meer waren. En alles werd weer groen.

U zei dat uw vader er nooit naar keek. Kunt u zich voorstellen waarom?

Nee. Hij wilde er nooit naar kijken. Ik weet niet waarom.

Ging u specifiek naar de plek waar uw huis vroeger stond?

Ja, en zelfs nu, als het water laag staat, zijn de contouren nog te zien. Ik weet precies waar het was. Maar daarvoor moet het waterpeil erg laag staan. Dan zijn de contouren nog steeds te zien, omdat alles gesloopt is.

Wordt u niet emotioneel als u dat ziet?

Nee, ik was pas 3 jaar oud.

Toen de eerste duikers de resten in het stuwmeer ontdekten, kwamen ze naar uw ouders en vertelden ze wat ze gezien hadden.

Ze zeiden altijd dat ze in de kelder van het huis aan het duiken waren. Mijn moeder zei altijd dat dat niet mogelijk was omdat het huis was afgebroken en de kelder was opgevuld met puin. De enige plek waar ze gedoken konden hebben was een put. Die zou er nu nog moeten zijn, maar ik denk dat ze hem met een deur of iets dergelijks hebben afgesloten.

Welke gedachten komen bij u op als u vandaag aan het stuwmeer denkt?

Voor mij is het een stuwmeer met water, meer niet. Ik groeide op in Neunhausen en had niets meer met het stuwmeer te maken.